

Sygn. akt II KK 203/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 lipca 2016 r.,
sprawy **E. K.**
skazanego z art. 177 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 22 grudnia 2015 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 16 kwietnia 2015 r.,

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. obciążyć skazanego E. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 16 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K .../11, oskarżony E. K. uznany został za winnego tego, że w dniu 3 września 2011 r. w G. województwa [...] nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 i 16 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc ul. P. samochodem osobowym marki Opel Vectra nr rej. [...] nie zachował ostrożności, zjechał na przeciwny pas ruchu i w wyniku tego manewru doprowadził do zderzenia z nadjeżdżającym samochodem marki Fiat Seicento nr rej. [...], którym kierowała A. B., w następstwie czego nieumyślnie spowodował obrażenia wielonarządowe ciała kierującej samochodem marki Fiat Seicento A. B.,

skutkujące jej śmiercią, to jest popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu skazany na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd orzekł wobec oskarżonego:

- I. na podstawie art. 42 § 1 k.k. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;
- II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz W. B. nawiazkę w celu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 20.000 złotych.

Powyższy wyrok zawiera jeszcze rozstrzygnięcia dotyczące wydatków na rzecz oskarżyciela posiłkowego oraz kosztów sądowych.

Od wyroku Sądu I instancji apelację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

- obrazę przepisów prawa materialnego tj:

1. art. 177 § 2 k.k., poprzez uznanie, że czyn E. K. wypełnił znamiona wymienionego przepisu pomimo niewypełnienia przez oskarżonego znamion czynu zabronionego;

2. art. 46 § 1 k.k., poprzez jego zastosowanie i zasądzenie „nawiazki w celu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę” tj. środka nieznanego w art. 46 § 1 k.k. i na rzecz nieuprawnionego podmiotu.

- obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść wyroku tj:

3. art. 7 k.p.k. poprzez ustalenie, że oskarżony swoim działaniem spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała skutkujące śmiercią, nieustalenie przyczynienia się A. B. do powstania obrażeń ciała i nieokreślenie wpływu tegoż przyczynienia się na skutek zdarzenia oraz w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. i art. 195 k.p.k. poprzez dopuszczenie jako dowód opinii, które nie mają walorów opinii biegłego;

4. „art. 29 k.p.k.” poprzez orzeczenie nawiazki na rzecz strony zastępczej tj. osoby jedynie wykonującej prawa pokrzywdzonego z powodu jego śmierci;

5. art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego;

„6. Mając na względzie treść art. 441 § 1 k.p.k. podnoszę także z ostrożności procesowej - mając na względzie ograniczenie granic rozpoznania środka zaskarżenia pochodzącego od obrońcy - zarzut rażącej niewspółmierności kary.”

W oparciu o tak sformułowane zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego E. K.

Na skutek apelacji, Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 r. sygn. akt X Ka .../15, zaskarżony wyrok zmienił jedynie w ten sposób, że sprecyzował, iż orzeczoną w jego pkt IV kwotę zasadza tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego. Zaskarżył wyrok w całości, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na zaniechaniu prawidłowej i wszechstronnej kontroli odwoławczej, a ponadto na sporządzeniu przez Sąd II instancji lakonicznego uzasadnienia wyroku uniemożliwiającego kontrolę kasacyjną;
2. art. 434 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na zmianie wyroku na niekorzyść oskarżonego, w sytuacji, gdy wniesiono środek odwoławczy tylko na jego korzyść.

Autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Nietrafny jest zarzut obrazy art. 457 § 3 k.p.k., gdyż Sąd Okręgowy w W. prawidłowo uzasadnił swoje orzeczenie. Wskazał, iż podziela dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów i trafnie przyjął, że dowody uznane za wiarygodne prowadzą nieodparcie do wniosku, że skazany popełnił przypisane mu przestępstwo. Kasacja w istocie stara się podważyć trafną ocenę dowodów w szczególności ocenę dowodów z opinii biegłych.

Wbrew wywodom obrońcy Sąd odwoławczy dokonał prawidłowej i wszechstronnej kontroli odwoławczej, czego dowodzi treść uzasadnienia wyroku. Sąd Najwyższy w pełni podziela poglądy Sądu odwoławczego w tym zakresie, w związku z czym nie ma powodów do powtarzania zasadnych argumentów Sądu Okręgowego w tym miejscu. Wystarczy przypomnieć, że w sprawie prawidłowo ustalono, że w dniu 3 września 2011 r. E. K., kierując samochodem Opel Vectra z prędkością 108 km/h w miejscu gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 60 km/h, zjechał na przeciwległy pas ruchu, doprowadzając do czołowego zderzenia z poruszającą się prawidłowo samochodem Fiat Seicento z prędkością 45 km/h pokrzywdzoną, na skutek czego z wyłącznej winy skazanego doszło do śmierci A. B. Prowadzenie pojazdu przez pokrzywdzoną bez zapiętych pasów bezpieczeństwa w tym konkretnym przypadku nie miało żadnego wpływu na przebieg i skutki wypadku. Czynność sprawcza, stanowiąca znamię czynu z art. 177 § 2 k.k. jest dwuczłonowa. Pierwszy człon polega na naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu, zaś drugi na spowodowaniu skutków.

Bezzasadny jest również zarzut rażącej obrazy art. 434 § 1 k.p.k., który w czasie wniesienia aktu oskarżenia w sprawie stanowił, że Sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego tylko wtedy, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy. Omawiany przepis statuuje bezpośredni zakaz pogorszenia sytuacji oskarżonego w sytuacji gdy nie wniesiono środka odwoławczego na jego niekorzyść.

W ocenie Sądu Najwyższego w sprawie nie doszło do obrazy art. 434 § 1 k.p.k., albowiem nie została zwiększona dolegliwość dla oskarżonego przez sprecyzowanie nazwy środka kompensacyjnego, bez zmiany zasądzonej na rzecz pokrzywdzonego kwoty (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 1999 r., III KKN 408/97, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z 6 lipca 2006 r., V KK 499/05, OSNKW 10/2006, poz. 94).

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną i kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego E. K.

